

ELS NOSTRES AVIS

La Blanca era una mare que havia viscut a Bell-lloc d'Urgell des de petita i feia molts anys havia viscut una experiència inoblidable i tenia moltes ganes d'explicar-la al seu fill Robert. Un dia que en Robert estava malalt i avorrit a casa, la mare va decidir explicar-li la seva història.

La història que ara t'explicaré va passar a la residència de Bell-lloc d'Urgell, just quan jo només tenia 8 anys. Tenia el costum de visitar el meu avi Miquel, que vivia a la residència, i només un dia al mes, el dia 27, hi anàvem tota la família.

Però el dia 27 de desembre, que era el dia que hi havia d'anar tota la família, al final només hi vam poder anar la meva àvia Dolors i jo. Perquè l'avi no es recordés que era el dia 27, l'àvia i jo vam decidir proposar-li jugar tota la tarda al bingo perquè estigués entretingut, i així va ser. Però més tard, ell va preguntar quin dia hi aniria tota la família, que ja no devia faltar gaire i que ja tenia ganes de veure a tots els seus néts junts. Li vam dir que faltaven tres dies i ell se'n va alegrar molt i se'n va anar a dormir amb moltes ganes de que els tres dies següents passessin molt ràpid. Però ell el dia 28 de desembre ens va deixar.

Jo era al Parc de Nadal i la meva mare em va venir a buscar abans d'hora, per dir-me que l'avi s'havia mort. Però jo no m'ho vaig creure perquè els monitors del Parc de Nadal m'havien dit que era el dia dels Sants Innocents, un dia per fer bromes. La mare em va dir si volia anar cap a casa, però jo li vaig dir que no.

A la tarda, quan vaig sortir del Parc de Nadal, vaig anar ràpidament cap a casa de la meva àvia per tenir més temps per jugar amb el meu avi. L'àvia, molt trista, em va explicar que l'avi s'havia mort. Però jo li vaig dir que no calia que fes aquella cara, que ja sabia que tot era mentida i que no picaria. L'àvia em va dir que si volia hi podíem anar igualment. Quan vam arribar vaig anar directament cap a l'habitació de l'avi, on sempre ens esperava, però no hi era. Llavors em vaig posar a buscar-lo per tota la residència i no el vaig trobar enlloc. Vaig pensar que igual era al bany, però tanta estona no hi podia ser. Després em vaig trobar una de les cuidadores plorant i li vaig preguntar què li

passava. Ella, es va estranyar molt i em va preguntar si encara no ho sabia i jo li vaig preguntar què era allò que havia de saber i que encara no ho sabia. Em va dir: “ El del teu

avi”. Llavors ja vaig començar a dubtar i vaig pensar que el millor seria esperar-me a l'endemà, que ja hauria passat el dia dels Sants Innocents.

I així ho vaig fer, vaig esperar a l'endemà, i el primer que vaig fer després de llevar-me va ser preguntar si era veritat que l'avi Miquel s'havia mort i els pares em van dir que sí i que a la tarda es faria l'enterrament. Em vaig posar molt trista i em vaig tancar a l'habitació durant tota la tarda. Em negava rotundament a anar a l'enterrament, però al final vaig recapacitar i vaig dir que ho faria per ell.

Des d'aquell dia em vaig fer voluntària de la residència de Bell-lloc d'Urgell i, com tu ja saps, cada setmana hi vaig tres o quatre cops per setmana a fer companyia als avis i a passar estones divertides al seu costat jugant al bingo, a les parelles, llegint-los la premsa, fent manualitats... Per això la residència és un dels meus racons preferits de Bell-lloc d'Urgell, és un lloc on s'hi viuen experiències inoblidables i on tots els seus treballadors realitzen una tasca excepcional cuidant i acompanyant a tots els nostres avis.

A partir d'aquell moment el Robert també es va voler fer voluntari de la residència i anava a visitar als avis sempre que podia, els ensenyava a fer papiroflèxia i globoflèxia, preparava les festes assenyalades amb ells, escoltava totes les batalletes que li explicaven els avis..., compartia amb ells moments especials. A poc a poc, la residència també es va convertir en el seu racó preferit de Bell-lloc d'Urgell i va animar als seus companys d'escola a que visitessin als avis sempre que poguessin.